

σοχής τὸν μικρὸν ἐκ μοτοῦ σωρὸν, ἔθηκεν αὐτὸν ἐντὸς χάρτου ἐκ μετᾶξης καὶ ἔκλεισεν τὸ ὅλον ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἐξ μῆνες εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ πρώτου χοροῦ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς εἰς τὴν μητέρα τοῦ Raoul. Οἱ ἔξ οὗτοι μῆνες οὐδεμίαν ἐπέφερον μεταβολὴν ἐπὶ τῶν προσώπων μας. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐξηκολούθησε νὰ συχνάζῃ εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς πτωχοὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς Blanche καὶ ἀπέκρουεν ἄνευ οἴκτου ὅλους τοὺς εἰς αὐτὴν προταθέντας μνηστῆρας. Οἱ γονεῖς τῆς εὐτυχεῖς βλέποντες αὐτὴν μὴ σπεύδουσαν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, ἀφήκαν αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ πράξῃ κατὰ βούλησιν. Ἐσκέπτοντο εὐλόγως ὅτι πλησίον αὐτῶν ἤθελεν εἶσθαι ἡσυχότερα, περικυκλωμένη ὑπὸ τῆς ἀγρύπνου στοργῆς των, ἥτις προσεπάθη νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς πάσας τοῦ βίου τὰς ἀκάνθας.

Ἄλλ' ἡ ἐπιμονὴ τῆς Μαγδαληνῆς δὲν πηγάζει ἐκ τούτου. Ὅσακις ὁ πατὴρ τῆς τῆ ἀναφέρῃ περὶ τινος συνοικισίου, αὕτη βλέπει ἐμφανιζόμενον πρὸ αὐτῆς τὸν νέον ἰατρὸν Raoul Vernacil, ἀλλάσσοντα τὰς πληγὰς τοῦ γέροντος ναύτου, καὶ ἐρωτᾷ ἑαυτὴν ἂν ὁ σύζυγος ὃν τῆ προτείνουσιν ἤθελεν εἶσθαι ἰκανὸς νὰ δεῖξῃ τόσον ἡρωϊσμόν καὶ ἀφιλοκέρδειαν ἐν προσομοίᾳ περιστάσει τῆ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ δώσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο πρὸς λύσιν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς· ἀλλ' ἡ συστολὴ τὴν ἐμποδίζει νὰ προβῇ εἰς τὸ ἐξαίρετον τοῦτο διάδημα καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπαντᾷ ἐν ἀπλοῦν (ὄχι) εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις μεταβιβάζει τοῦτο εἰς τὸν αἰτοῦντα αὐτὴν.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Α Ν Δ Γ Α Π Ω ;

Ἄν ἀγαπῶ ; μὴ μ' ἐρωτᾷ ὁποῖος ζητεῖ νὰ μάθῃ
Ἄν κλειθὼ ἀγάπης αἰσθημα εἰς τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη,
Ἄν ἔχω φλόγα πυρκαγιᾶς ἀγάπης ἀναμμένη
Νὰ τὸ ἀκούσῃ ἀπὸ μὲ ποτὲ μὴ περιμένη
Ὅταν αἰσθάνετ' ἡ καρδιὰ, δὲν ὀμιλεῖ τὸ στόμα·
Καὶ ὅμως δὲν περίμενα γ' μ' ἐρωτᾷς ἀκόμα.

Ἐρώτησε τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ τὸν ἥλιο τὸ φεγγάρι
Ἄν τῆς ἀγάπης ἡ προῆ τοὺς δίδει φῶς καὶ χάρι.
Γῆ, οὐρανὸ καὶ θάλασσα ῥώτησε νὰ σοῦ ποῦνε
Μὲ τῆς ἀγάπης τὸ φιλὶ ἂν βρισκωνται καὶ ζοῦνε.
Μὴ μ' ἐρωτᾷς . . . Εἶν' ἡ ζωὴ δίχως ἀγάπης ψέμμα
Δίχως ἀγάπης αἰσθημα νεκρὴ σκὰ τὸ βλέμμα.

Εἶν' ἡ ἀγάπη λησμονιὰ τοῦ μαύρου τούτου κόσμου
Δίχως αὐτὴ εἶνε νεκρὰ τὰ πάντα κα' ὁ θεὸς μου.
Τὸ πρῶτο ἀγαγάλλασμα εἶναι στ' ἀγρὰ μας στήθη
Ἡ πρώτη τοῦ προσφέρουσε τὰ χεῖλη μας ἀλήθεια.
Τοῦ Πλάστου τὸ γλυκύτερο χαμόγελο στὰ χεῖλη,
Ἡ ἀνθοστόλιστη θωρὰ τοῦ Μάϊ καὶ τ' Ἀπρίλη.

Δίχως ἀγάπη κα' ἡ ἐλπίς εἶναι παραπροσύνη
Σὰν ὄνειρο τοῦ πτερωτοῦ παρέρχεται καὶ σβύνει.
Τὸ πᾶν ἀγάπης αἰσθημα τὸ βλέπεισιν συνειρνεῖ,
Κι' αὐτὸ πιστεύω νὰ σ' ἀρχῇ πιστεύω νὰ σὲ σώσει.
Ἄν ἀγαπῶ ; . . . ἡ ἀγάπη μου ἔχει κρυφῆ τὴ γλῶσσα
Τὸ βλέπεισιν δὲ σὲ ὀμιλῶ καὶ ὅμως λέγω τόσα.
Νοέμβριος 1884 Ἀθήναι.

Γ. Μ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Α Π Ο Μ Α Χ Ω Π Ο Ι Η Τ ῆ Κ. Α Ν Δ Ρ Ε Α Π.

Εἰς ποίησιν τόσον ὀργῶντα θυμὸν
Ἄσπιδος εἰς ἔργον πεζὸν ὑποθεῖς
Ἄντὶ γαμψοσχῆμων τιτῶν ἀριθμῶν
Ἄν καὶ ποτε στίχους λαλῶν ἀπηχῆς,
Τῆρ λύραν ὡς σκεῦος κακὸν ἀπωθεῖς.

Ἄπομαχος μόνον ὁ ζῶν μ' ἀναμνήσεις
Ἄγῶνας συμφύρει καὶ ἄθλους λαλῶν
Πλὴν ὅμως πολλὰκις κα' αὐτοῦ συγκινήσεις
Ἐκκαίον τὰ στήθη ὀπόταν θολῶν
Τὸ βλέμμ' ἀντικρῶσει εἰς ὄπλον καλόν.

Ἀθήναι Νοέμβριος 1884.

ΑΙΜΙΔΙΟΣ.

ΕΙ Σ Π Α Ν Σ Ε Ν.

Ὅλα τὰ λούλουδα τῆς γῆς ἔχουσε χάρι, ὅλα
Τὸ ῥόδο τὰπριλάτικο, ὁ μενεξές, ἡ βιόλα
Ἡ πασχάλια, τὸ γιασεμί, τὰ γιόκλιμα, τὸ γιοῦλι
Τὸ λούλουδο τοῦ ἔρωτος, τὸ κριτο τὸ ζουμποῦλι
Μὰ ἔνα ἄλλο λούλουδο ἔχει περίσσια κάλλη
Ἐχει ὁ πλουμιστὸς πανσὲς γιὰ μέγα χάρι ἄλλη.

Γιατί ; τὸ ξέρει τὸ γιατί ἔνα γαλάζιο ἀστέρι
Τὸ ξέρει ἔνα παχουλὸ, μικρὸ, κριτάτο χέρι . . .
1882!

Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Τῆ ΕΡΙΤΙΜΩ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ ΑΓΝῆ ΣΜΙΘ.

Ἐὰν τ' ὄρατον σύμβολον τοῦ χάρτου σου ἐκεῖνο
δὲν δύναμαι ὁ ἀτυχὴς καλῶς νὰ διακρίνω.
Φωνὴ ἐν τούτοις ἀρρητος μοὶ λέγει ὅτι εἶναι
τῆς Σπάρτης δάφναι ἔνδοξοι καὶ τῶν Δελφῶν μυρσίται.

Τί ἄλλο ὄραιότερον, καὶ τί ἀρμόζον τόσον
νὰ ἔχῃ μῦθον τ' οὐρανοῦ, καὶ τῆς Ἑλλάδος δρόσον,
Ὅς σύμβολόν σου προσφιλές ἠδύνατο νὰ ἦναι
εἰμῆ, κλειτὴ Ἀλβιορὶς, αἱ δάφναι κα' αἱ Μυρσίται ;

Συγγνώμην μόνον ἡ Ἑλλάς αὐτὰς ὡς σύμβολός σου
νὰ σοὶ προσφέρ' ἠδύνατο ἀγρὰ ὡς τ' ὄνομά Σου,
Καὶ διὰ τῆς ἰδίας σου χειρὸς αὐτὰς νὰ δρέψῃ,
κα' εὐγνωμονοῦσα ἀπραιφνῶς τὰ ἔργα σου νὰ στέψῃ.
Ἐν Πειραιεῖ Νοέμβριος 1884.

Ἡ φιλέλλην περιηγήτρια καὶ διαπρεπὴς συγγραφεὺς (Περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος) Δεσποινὶς Ἀγνή Σμιθ ἐκάστοτε τιμῶσα τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἀπόλλωνος» διὰ φιλοφρονεστάτων ἐπιστολῶν αὐτῆς φέρει ὡς σύμβολον ἐπὶ τοῦ ἐπιστολικοῦ χάρτου κλαδὸς δάφνης καὶ μυρσίνης καὶ ἐπ' αὐτῶν, ἐλληνιστὶ τὴν φράσιν «ὄσα ἀγνά».